

22.03.2021

Alumnihaastattelussa Laura Pajula

Kuulemme Laura Pajulan tarinan tietotekniikan opiskelijasta kognitiotieteen alumniksi. Matkan varrelle on mahtunut kolme pääainetta, vaihto Islannissa ja paljon muuta. Kuuntele vastavalmistuneen filosofian maisterin ajatuksia opiskelusta ja työelämään siirtymisestä!

Äänitetty kesällä 2020

INTRO: Aamukahvi IT-tiedekunnasta, rakkaudella Mattilanniemestä.

Emma: Tervetuloa taas aamukahvien äärelle. Tänään meillä on vieraana meidän aiemmista jaksoista tuttu ääni eli juontajana toiminut Laura Pajunen. Kiitos, kun tulit vieraaksi meidän on alumnijaksoon. Sä valmistuit hiljattain, niin kerrotko tähän alkuun hieman että kuka ja mitä oot opiskellut pääaineena

Laura: Joo, kiitos kun sain tulla toiseen tällä kertaa haastateltavan roolissa. Mun nimi on tosiaan Laura ja mä oon opiskellut kognitiotiedettä ja valmistunut noin kuukausi sitten sieltä filosofian maisteriksi. Ja tällä hetkellä teen näitä opiskelijalahettiläs hommia ja sit oon projektitutkijana tuolla yhteiskuntatieteellisen puolella ja lisäksi myös oon pitänyt semmosia älylaite-kursseja. Ikääntyville, et sit on tullut opetushommia sitä kautta tehtyä. Mitä muuta mä kerron itsestäni?

Minna: Kiitos Laura! Siinä oli oikein hyvä esittely. No miten sä päädyit yliopistoon opiskelemaan ja mitä reittiä pitkin sä tulit et oliko sulla lukio tai joku muu koulutus taustalla.

Laura: Joo, mä oon opiskellut lukiossa ja valmistunut sieltä 2014. Siitäkin on jo hetki vierähtänyt, mutta sen jälkeen mä pidin välivuoden. Olin Alkio-opistosta tuolla Korpilahdella ja tein siellä psykologian ja sosiaalipsykologian perusopinnot ja olin sitä mieltä että mä lähen opiskelemaan psykologiaa sen välivuoden jälkeen ja hain psykalle, mutta en päässyt.

Se stressas tietysti silloin kun tuli vastaus sieltä, että en päässyt ees toiseen vaiheeseen pääsykokeissa. Ja sit mietti et pitääkö toista välivuotta vai mitä keksii, mutta sit mä juttelin yhen mun tutun kanssa ja se oli sitä mieltä että mun kantsis vaan hakee yliopiston sisälle jonnekin. Mä oon aina ollut suhteellisen hyvä opiskelemaan. Et se sinänsä itse opiskelu ei jännittänyt mua ja sit välivuoden aikana mä olin vähän saanut käsitystä jo siitä millaista se yliopistossa opiskelu on, koska se ero kuitenkin aika paljon lukio-opiskelusta. Mutta niin mä sitten päädyin laittamaan hakemukset tietotekniikalle Jyväskylän yliopistoon. Silloin jatkuva haku eli mä pystyn laittamaan sen hakemuksen kesän aikana muistaakseni ja pääsin sisälle sitten tietotekniikalle.

Minna: No mitä kautta sitten päädyt vaihtamaan kognitiotieteelle, et oliko tää psykologian kiinnostus sitten siellä taustalla? Tietystin ensin piti tehdä kandidaatin tutkinto.

Laura: Joo, mä aloitin sit sillon 2015 syksyllä tietotekniikalla. Mä en ollut siis koskaan pitänyt minään mahdollisuutena ess sitä, et mä opiskelisin IT-alalla ja en kyllä rehellisesti

sanottuna sillon myöskään tiennyt, että se ois mahdollista. Mutta sit ekat kaks viikkoa mä muistan ohjelmoinnin kursseillaki, mä tuijotin sitä luennoitsijan suu auki et mistä tuo puhuu ja mietin kyllä et mihin on tullut lähdettyä, mutta kyllä se aika nopeasti pääsee kärryille vähän siitä mitä IT-ala on ja opin ohjelmoimaan myös, kun vähän näin vaivaa sitten kotona. Ja toki tässä varmaan sitten omalla kohdalla helpottanut se, että opiskelu on ollut niin kuin suhteellisen helppoa ja oon tottunut myös sitten itsenäisesti niin, tota en koe se niinkun työmäärä esimerkiksi ole ihan järkyttävän suuri.

Mut sitten puolen vuoden jälkeen vaihdoin tietojärjestelmätieteelle, koska se tietotekniikka tuntuu ehkä vähän turhan tekniseltä itelle ja näin sit jälkeinpäin ajateltuna se TJT ehkä ollut ihan oma juttu ikinä. Että siellä ei ehkä ollut sellainen super kotoisa olo missään vaiheessa. Siihen epävarmuuden kokemukseen saattaa vaikuttaa myös se, että kandidivaiheessa varmaan itse kukin miettii sitä, että musta tulee isona ja mitä haluaisin tehdä, mitä on mahdollista tehdä, nko oikealla alalla. Et siellä on paljon semmosia tekijöitä mitkä lisää stressiä. Ja sitten mulla oli myös tossa välivuoden aikana aika paljon univaikeuksia ja ne myös nous tuolla kandidivaiheessa uudestaan. Että ehkä toi stressiä oli enemmän semmosta niinkun tulevaisuuteen liittyvää mä luulen. Et ei ehkä niinkään siitä työmäärä, mutta siitä et löydäkö oman paikkani tällä alalla.

Ja tota, kyllä mä sitten kandidiksi valmistuin tietojärjestelmätieteellä ja on siellä siis paljon hyviä muistoja ja on jäänyt paljon kavereita matkaan ja parhaan muistona sieltä kyllä ehdottomasti opiskelijavaihto ja sen jälkeen tosiaan valmistuin kandidiksi ja päätin että en halua jatkaa enää TJT:llä ja tota, sit mä selailin tiedekunnan sivuja sillon keväällä ja huomasin et "Aa kognitiotiedem, mitä tää on?" ja tutkin vähän lisää. Ja laitoin sitten ton monikärkiandin kautta hakemuksen sinne. Pystyin sillä tavalla vaihtaa tosi helposti sit koulutusohjelmaa ja jatkamaan maisteriohjelmassa kognitiotietellä sitkun tulín Suomeen vaihdosta.

Emma: Millasii sivuaineita sulla on ollut? Et tietenkin varmasti tietojärjestelmätieteellähän on se ehkä pakollinen sivuainen, mutta ootko sen lisäksi tehnyt muunlaisia opintoja?

Laura: Joo, tietojärjestelmätieteillä mä tein sen liiketoimintaosaamisen perusteet -kokonaisuuden, jos tää nyt se nimike sille oli ja sit niinkun tosiaan sanoin niin tein siellä Alko-opistolla psykologian ja sosiaalipsykologian perusopinnot niin ne mä oon hyväksilukenu sit ten tutkintoihin, toisen kandiin ja toisen maisteriin. Ja sitten, kyllä multa löytyy suoritetuista opinnoista vaikka ja mitä, että kyllä mä oon aika hyvin käyttänyt hyväkseni mahdollisuutta opiskella ja vähän tutustua erilaisiin aloihin, kun yliopistossa ja sit IT-alalla meillä on tosi laajat mahdollisuudet opiskella ri aineita niin kyllä löytyy sitten jotain terveystieteiden kursseja ja kauppiksen puolelta jotain ja onhan noita vaikka mitä.

Minna: Sä mainitsit, että vaihto oli sulle tosi tärkeä kokemus. Onko sun opintojen vartelle mahtunut jotain just merkityksellisiä hetkiä, jotka oot kokenut erityisesti vaikuttaneen sun tulevaisuuteen? Et oliko tämä vaihto esimerkiksi sellanen vai tuleeko mieleen joku muu?

Laura: Kyllä mä sanoisin et se vaihto on varmasti suurin tommonen kokemus. Tottakai jo ihan itsestään se, että on pärjännyt yliopistoissa semmosella alalla missä ei ikinä ajatellut opiskelevansa niin se on tietysti osaltaan varmasti vaikuttanut tulevaisuuteen ja siihen miten kokee ittensä. Mutta kyl mulle sit ehkä vaihto on semmonen niinku opiskeluaikana tapahtunut iso juttu. Että mä oon pitkään haaveillut, tai olin pitkään haaveillut, siitä että jonakin päivänä mä haluan asua ulkomailla, mutta mä olin aina vähän epävarma sen suhteen et no pärjäisinkö mä siellä ja puhunko tarpeeksi englantia ja saanko mä kavereita

ja nää tämmöset tosi perinteiset asiat mitä sit aina miettii tollaisten isojen juttujen kanssa.

Mutta menee oikein tiedä mikä siinä loppupeleissä oli se et miks mä laitoin hakemuksen. Varmaan se et, kun mä joskus tutkin vaihtokohteita ja mihin on mahdollista lähtee ja mä näin että 'Aaa, Islanti!'. Niin sit mä en oikeastaan enää miettinyt et see tuntu jotenkin niin semmoselta omalta vaihtokohteelta. Ja sit mä vaan laitoin hakemuksen sinne ja sieltä mä sitten itteni löysin tammikuussa 2018.

Ja näin jälkeenpäin voin sanoa että sain kavereita., osasin englantia ja sain myös niin mahtavan kokemuksen et ei sitä sillai etukäteen pystynyt kuvittelemaankaan. Et kyl mä ihan ehdottomasti suosittelen jokaiselle joka ees pikkasen miettii vaihtoon lähtemistä. Ja mä ite päädyin sit lopulta olee siellä kahdeksan kuukautta. Et ekat viis kuukautta opiskelin ja sit olin kesän yli töissä siellä. Niin oli vähän tommonen pidempi pätkä sit kerralla ulkomailla.

Emma: Kuulostaa kyllä ihanaa viettää kahdeksan kuukautta Islannissa. Mikä on sun paras muisto noilta sun opiskelua ajoilta, et onko se just semmonen jotain mitä on ollut siellä Islannissa vai sitten joku juttu täällä Suomessa? Voi myös sanoo kaks tai kolme, jos on paljon hyviä muistoja.

Laura: Ehkä Suomessa parhaita muistoja on sittietysti joistakin tapahtumista. Se kun on kavereitten kanssa viettänyt aika ja on ollut hauskaa. Mut sitten Islannista, sieltä on ihan valtava määrä ihania muistoja, mutta yks ehkä semmosista hienoimmista hetkistä on ollut se, et me mentiin mun parin kaverin kanssa, siellä oli semmonen kuuma joki. Niin sit me mentiin sinne sillain alkuillasta, et kun me saavuttiin sinne niin siellä ei ollut enää kuin muutama turisti. Ja sit lopulta nekin lähti ja saatiin se koko joki vaan itellemme ja sit oli hieno tähtitaivas. Ja se oli kyllä aika hieno hetki siellä. Näin jos yks pitää mainita.

Minna: Ei voi muuta sanoa kun että VAU! Kuulostaa kyllä tosi uupeelta ja semmoselta muistolta mikä varmasti säilyy koko loppuelämän mielessä. Ihan huikee.

Laura: Joo, kyllä ja sitten tollasia kokemuksia ei voi saada jos ei uskalla lähteä ja kokeilla vähän omia siipiään ja et mitä kaikkee voi saada sit kun uskaltaa.

Minna: Tossa aikaisemmin kerroitkin hieman siitä että opiskeluaikana epävarmuutta tästä alasta ja ylipäätään tulevaisuudesta niin miten pääsit tällaisesta epävarmuuden tuntemuksista eteenpäin? Et millaisia ohjeita tai neuvoja olisit silloin kaivannut ja mitä haluaisit kertoa samassa tilanteessa oleville opiskelijoille, jotka nyt miettii että onko se oma ala tai ala oikea tai joilla on epävarmuutta siitä työpaikasta tulevaisuudessa tai ylipäätään tulevaisuudesta? Mitä haluaisit heille vinkata?

Laura: Joo, kyllä mä koin epävarmuutta silloin ja erityisesti se liittyy ehkä siihen että monesti ehkä näki semmosia oman alan ihmisiä, jotka oli tosi ulospäinsuuntautuneita ja semmosia superenergisiä durasel-pupuja. Niin tota, sitten mä mietin aina tosi mihin paljon et jos mä en oo tommonen niin onks mulle paikkaa tällä alalla, *henkäys* mutta mä en oikein osaa sanoa siihen muuta neuvoa kun sen että antaa vähän aikaa itelleen et tutkiskelee sitä alaa ja kuulostelee et voisko tää olla oma juttu.

Et koska mä löysin sen mun oman juttuni vasta maisterivaiheessa. Et siellä mä pääsin yhdistämään just sitä psykologiaa ja semmosta ihmislähtöisyyttä tohon IT-alaan. Et se sit kiinnosti mua ja sit mä aloin nähä et 'okei, että no tämmösiäkin vaihtoehtoja on, et ehkä

täältä löytyy mulle semmoinen juttu missä mä voisin olla hyvä ja mistä mä voisin tykätä ja missä voia olla mulle paikka'.

Et ehkä sit neuvona se, että ei ota stressiä liikaa siitä että onks tää mun alaa ja onks mulla niinkun tulevaisuutta tällä alalla. Jos siltä sillä hetkellä tuntuu kuitenkin sellaiselta jutulta, et okei mua kiinnostaa nää jutut ja mä haluan oppia lisää. Niin kyl mä sit luotan siihen että jos löytyy kiinnostusta sitä juttua kohtaan niin sit sieltä löytyy joku ovi itelle myös.

Emma: Mitä muuta sä oot ehtinyt siinä opintojen aikana tekemään, et sanoit et oot ollut vaihdossa, mut onks sulla ollut muuta semmoista tavallaan kokemusta mitä sä oot hankkinut mitä sä koet, että vois tulevaisuudessa olla hyödyksi esimerkiksi siinä kohtaa kun hakee töitä tai muuten ollut semmosia tärkeitä kokemuksia, joista on oppinut paljon sellaisia taitoja ja tietoja, mitä ei muuten ois sitten välttämättä saanut opittua?

Laura: Joo, kun mä tulin Islannista niin mä missasin kaikki orientaatiot sun muut, enkä mä sitten tuntenut yhtäkään ihmistä kognitiotieteen maisteriohjelmasta ja ekoilla luennoilla mä kattelin vähän kateellisena ihmisiä, jotka tuli kaverin kanssa sinne luentosaliin, kun sitten itse istu yksin siellä. Niin sitten sen takia mä päätin lähteä mukaan ainejärjestötoimintaan, kun siihen aukeni mahdollisuus. Eli kognitiotieteellä ei aiemmin oo ollut ainejärjestöä, mutta sitten sen perustamisesta ruvettiin puhumaan ja sitten mä näin et se on mun tilaisuus tutustua saman alan ihmisiin niin mä hyppäsin sitten siihen mukaan. Ja tähän huomiona vielä se, että mä en ole mikään järjestöihminen ikinä ollut ja sitten esim. TJT:llä kävin jonkin verran tapahtumissa, mutta mua ei sinänsä kiinnostanut siellä toimia siellä ainejärjestössä, että ennen kaikkea mä haluisin kavereita.

Mutta kyllä siitä ainejärjestötoiminnasta sai paljon eväitä sitten tulevaisuuteen ja mä oon ollut muun muassa sitä kautta sitten järjestämässä DuunIT-rekrytointimessuja, päässyt mukaan näihin opiskelijalahettiläshommiin, saanut tottakai kavereita ja nähnyt vähän ehkä sitä yliopistoelämän toista puolta. Ja joo, kyllä mä näen, että siitä on ollut hyötyä ja oon ihan iloinen että jaksoin silloin vielä, vaikka oli aika poikki kun tuli vaihdosta, niin lähteä tohon mukaan.

Tää ei liity opintojen ulkopuolisiin asioisin, vaan tämä liittyy ihan sitten opintoihin, mutta mä tein gradua mun opiskelukaverin kanssa. Hän kysyy minulta jo silloin 2018 syksyllä, se taisi olla, että kun mä silloin aloitin kognitiotieteellä, niin hän kysyi sitten loppuvuodesta, että tehdäänkö yhdessä gradu. Hänellä oli aihe valmiina ja sitten mä sitä hetken aikaa mietiskelin ja päätin sitten, että miksei. Kun se onnistui sitten muuten opintojen puolesta aloittaa se gradu jo niin aikaisessa vaiheessa.

Meillä oli siinä gradussa aiheena ikääntyvät ja ikääntyneiden teknologian käyttö ja sitten sitä varten me pidettiin semmoinen älylaite-kurssi, josta kerättiin aineisto meidän graduun, ja se on poikinut töitä sitten myös sen jälkeen. Ja me ollaan itseasiassa perustettu myös oma yritys siihen liittyen. Se on tällä hetkellä ollut ehkä aavistuksen hiljaiselolla, kun on ollut kaikkea muuta tässä samanaikaisesti ja tämä koronatilannekin on vaikuttanut toki myös sitten noihin töihin, että kun ikääntyvät on riskiryhmää niin niin älylaite-kurssit on ollut vähän tauolla tässä. Mutta toivon, että tulevaisuudessa palaillaan sitten niihinkin enemmän. Että se on ollut kivaa opetustyötä, että oon kyllä tykännyt siitä. Enkä myöskään nähnyt tai en ole saattanut ajatella silloin aiemmassa vaiheessa opintoja, että päätyisin ikinä esimerkiksi opettamaan. Mutta niin vaan sitä tässä ollaan opetettu nyt noin vuosi. Ja oon myös pitänyt sitten opettajillekin semmoisia koulutuspäiviä, muutaman tuolla Agoralla, tuosta ohjelmoinnillisen ajattelun käyttämisestä sitten opetuksessa.

Ja niin niinku mä sanoinkin jo tuosta että niin kun on tuon ainejärjestöjutun kautta sitten ehkä päässyt noihin opiskelijalahettiläs juttuihin. Näitä podcasteja me ollaan tehty, kouluvierailuja muutamia ja sitten joissakin tapahtumissa mäkin oon ollut mukana, mutta eritoten sitten näissä podcasteissa. Ja sitten olin myös tänä keväänä. Alkuvuodesta, tuntiopettajana ihmisen ja teknologian välinen vuorovaikutus -kurssilla. Että aika paljon ehkä tullut kaikkea nyt tässä maisterivaiheessa. Olisi voinut tietysti ripotella niitä vähän tasaisemmin opintojen varrelle ja en sano etteikö välillä olisi ollut kalenteri tukossa ja vähän väsymystä ilmassa, mutta sitten taas toisaalta oon tällä hetkellä kiitollinen siitä, että missä tällä hetkellä oon. Ja tosiaan tällä hetkellä oon projektitutkijana siellä yhteiskuntatieteellisessä ikääntymisen ja hoivan tutkimuksen huippuyksikössä ja siellä sitten teen erilaisia tutkimustehtäviä uudet teknologiat, ikääntyminen ja hoiva -tutkimusryhmässä eli pääsen myös sitten sitä meidän graduaihetta vähän niinku jatkamaan ja laajentamaan näissä tehtävissä ja tähän tehtävään olen myös päässyt tuon gradun avulla, että tosiaan sen verran hyvin toi opiskelukaveri osasi valita meille aiheen, että siitä on sitten ollut hyötyä meille kummallekin myös myös opintojen jälkeen.

Minna: Kuulostaa siltä, että sulla on ollut tosi monipuoliset ja vivahteikkaat maisterivuodet ja oot saanut tosi paljon uudenlaista kokemusta ja saanut olla uutta ainejärjestöäkin perustamassa, että tosi upeelta kuulostaa. Ja sitten tuokin et gradun kautta on poikinut työpaikka ja oma yritysikin on sitä kautta lähtenyt liikkeelle. No mikä on sitten sun näkemys siihen, että voiko työpaikan saada vaikka ei olis omia projekteja tehtynä?

Laura: No se mun projekti on ehkä se gradu nyt. Että se varmasti riippuu paljon ja kyllä mä sinänsä allekirjoitan sen, että onhan se työnantajalle aina kuitenkin näyttöä, jos on esittää jotain mitä on tehnyt. Mutta niin, hyvä kysymys, en ehkä oikein osaa vastata siihen sen paremmin, että et varmasti joku näyttö on hyvä olla, mutta sitten mä ehkä miettsin sitä kautta, että mitä niinku on se mitä itse tykkää tehdä. Että en mä ihan väkisin lähtisi aina tekemään kaiken maailman juttuja, että mä ainakin tarvitsen sitten, että siinä on joku nakki mulle, joku mistä nauttii tai joku mistä on kiinnostunut.

Emma: Sullakin on kokemusta monenlaisesta, niin onko sulla koskaan ollut semmoinen fiilis, että osaako tarpeeksi ja että voika tuottaa vaikka työnantajalle pettymyksen ja jos on ollut niin miten olet niitä niitä käsitellyt?

Laura: Ai että onko *naurua*, mä oon semmonen ihminen, että onnistuin kyllä repimään stressiä lähestulkoon kaikesta. Että kyllä on tullut vietettyä unettomia öitä ja niinku mä sanoin et on ollu ihan univaikeuksiakin stressin takia. Ja joo varmasti on jonkin verran sellaista huijarisyndroomaa ilmassa, että ei luota aina niihin omiin taitoihin sitten tarpeeksi. Mutta sitten ehkä siinä auttaa, tai mulla on tosi ihania kavereita ja myös semmoisia tyyppejä ympärillä, jotka tunnistaa itsessään saman ongelman niin kyllä sitten se, että siitä asiasta vaan puhuu ja sanoo sen ääneen.

Yleensä sen tietää kyllä ehkä itsekin jo jossain tuolla päänsä sisällä että tässä ei oo järkeä epäillä itsensä noin paljon, niin sitten monesti vielä, että sen voi jakaa jonkun toisen kanssa ja saa sieltä tsempit niin se sitten auttaa eteenpäin siitä tilanteesta. Mutta siis kyllä on semmosia epävarmoja hetkiä ja miettii, että onko riittävä ja osaako tarpeeksi, tietääkö tarpeeksi. Mutta sitten ne hetket menee ohi.

Minna: Olitko sä harjoittelussa tai olitko oman alan kesätöissä?

Laura: En oo ollut kummassakaan ja tätäkin mä olen aikanaan stressannut kyllä ihan

riittämiin, että pitäisi olla oman alan kesätyö ja pitäisikö tehdä harjoittelu ja, ja. Oon tosi paljon miettinyt just noita. Harjoittelun olisin voinut ihan hyvin tehdä, mutta se ei sitten oikein ikinä ajallisesti sopinut. Oli ne juuri, kun olin siellä vaihdossa ja sitten taas maisterivaihe meni ihan niin hujauksessa ohi, että sitten mä en yksinkertaisesti ehtinyt, en ehkä myöskään priorisoinut sitä niin korkealle. Mutta sen mä oisin voinut ja ihan mieluusti olisin tehnytkin. Toki oon nyt iloinen, että oon saanut töitä ilman tuota harjoittelua.

Ja sitten kesätöistä. Mä oon aina ollut kyllä kesätöissä joka kesä, mutta en yhtenäkkään kesänä IT-alalla ja kyllä se on, kyllä se on suoraan sanottuna stressannut välillä aika paljonkin. Mutta niin en mä oikein tähänkään voisi sanoa muuta kuin että mä oon iloinen, että mä siitä huolimatta oon saanut töitä vaikken ole ollut oman alan kesätöissä ja että ne asiat on järjestynyt sitten muulla tavalla. Eli välttämättä se oman alan kesätyökään ei aina ole niinku ainut reitti sitten oman alan töihin tulevaisuudessa. Toki siellä verkostoituu sitten oman alan ihmisiin ja näin.

Emma: Onko vielä jotain sellasta mitä haluaisit sanoa sille Lauralle, joka oli ensimmäistä kertaa tulossa Agoralle sillon ensimmäisenä koulupäivänään?

Laura: Mä sanoisin, että 'kyllä sinä pärjää' ja taputtaisin selkään. Ja siis mä oon sanonut tän jossain muussa, taisi olla siinä meidän edellisessä alumnijaksossa, mutta tosiaan mun äiti sanoo aina, ihan sama mikä huoli, että kyllä ne asiat järjestyy ja siinä hetkessä se on ehkä niinku ärsyttävin asia minkä joku toinen ikinä voisi sanoa, mutta siis tähän mennessä se on aina pitänyt paikkansa, että kyllä ne asiat aina sitten jollain tavalla järjestyy. Ei ehkä sillä tavalla mitään niinku eka oli ajatellut, mutta sitten jollain toisella tavalla.

Niin sitten mun mielestä on myös tärkeätä muistaa pitää silmät auki ja ole silleen avoimin mielin muillekin mahdollisuuksille, kun vaan sille mitä eka on ehkä ajatellut ja pitänyt mahdollisena. Et no ainakin se on niinku mun elämässä ollut semmoinen toimiva tapa suhtautua elämään ylipäätään.

Minna: Joo toi on kyllä tosi hyvä elämänohje ja ihan totta kyllä, että sitten lopulta ne kuitenkin asiat jollakin tavalla järjestyy. No miten sitten onko sinulla ollut opintojen aikana joku unelmaduuni mielessä tai mitä kohti olet opiskelujen aikana mennyt, vai onko sitten se polku vähän niinku muovautunut matkan varrella itsestään?

Laura: Mulla varmaan on ollut jonkinlaisia tehtävänimikkeitä mielessä, ei mitään niin tärkeätä, että muistaisin niitä esimerkiksi tällä hetkellä, että kyllä mä sanoisin että se mun polku on muovautunut aika lailla itsestään. Et sitten juuri se, että on uskaltanut vähän kokeilla uusia juttuja ja välillä haastaa itsensä pois myös sieltä mukavuusalueelta. Siinäkin mä en sano, että koko ajan pitäisi tehdä semmoisia asioita mitkä tuntuu itsestä inhottavalta, mutta välillä saattaa olla niin, että kun antaa itselleen hetken aikaa niin sitten jonkin ajan päästä se eka epämiellyttävä asia tuntuukin jo ihan hyvältä vaihtoehdolta. Ja ehkä niinku se että on sitten tietyllä tavalla uskaltanut luottaa siihen ihan elämään itsessäänkin, että antanut sen vähän viedä sinne minne kulloinkin vie, Mä en sano että tää niinku toimisi kaikilla tietenkään, mutta silleen mun kohdalla se on nyt ollut se miten tää opiskelu ja uratarinan alku on lähtenyt kulkemaan.

Emma: Miltä on nyt tuntunut siirtyä työelämään valmistumisen jälkeen? Onko se samanlaista mitä olet sen ajatellut olevan, nyt ei varmaan tällä hetkellä ihan samanlaista mitä olet ajatellut sen olevan, mutta niin miltä se on tuntunut?

Laura: Joo ei se ehkä ollut sellainen siirtymä mitä taas joskus aiemmin oli ajatellut. Ja tietyllä tavalla nyt tämä koronatilanne on sitten ehkä vaikuttanut siihen, että mulla ei ole semmoinen kovin valmistunut olo, kun ei oo pystynyt silleen suuresti juhlistamaan tuota valmistumista. Mutta itsessään siirtyminen työelämään on mun mielestä mennyt aika silleen pehmeästi kyllä. Mulle ensimmäisen etäperehdytyksen jälkeen iski hetkeksi semmoinen 'ei vitsi, että nyt mä en enää ole opiskelija vaan, että mä oon niinku töissä'. Mutta mä oon kyllä nauttinut tosi paljon.

Sitten ehkä on kuitenkin edelleen yliopistolla hommissa niin sitten se siirtymä ei ole tuntunut myöskään ehkä ihan niin isolta ja toki mun tämän hetkiset työtehtävät on aika samanlaisia mitä mä oon sitten esimerkiksi gradussa tehnyt niin senkään puolesta se siirtymä ei ole ollut sillä tavalla ihan superiso ja äkkiä sitä ihminen tottuukin.

Minna: Siirrytään sitten seuraavaksi meidän nopeaan osioon, eli minä ja Emma heitellään täältä sulle sanoja ja sitten sä saat vastata mitä ekana tulee mieleen, eli

Laura: Apua, kauhulla odottanut tätä osioo *naurahdus*

Minna: Hyvin se menee! mutta ensimmäinen sana on arvosanat

Laura: Nopeesti, *naurua*, arvosanat, no ei enää niin tärkeitä.

Emma: Vappu

Laura: Aika neutraali, munkit, sima – en oikeen välitä kummastakaan suuresti *naurua*

Minna: Verkostoituminen

Laura: En tykkää tuosta sanasta, ja ehkä tässä voisin mainita vielä siitä, että verkostoitumista voi tehdä vähän niinkun kaikkialla ja mä teen sen sit ite sillain niinkun, tai multa se lähtee siitä, että mä haluan aidosti tutustua toiseen ihmiseen. Et se voi olla harrastuksissa tai se voi olla, tulee tuolla koiran kanssa lenkillä vastaan joku hyvä tyyppi. Et se voi lähtee ihan tommosista asioista.

Emma: Neljäs on C#

Laura: Paha mato - meidän peli mikä me tehtiin ohjelmointi 1:sellä.

Minna: Kognitiotiede

Laura: Ihana tieteenala

Emma: Vuosijuhla

Laura: Piti olla, meidän ekat, ööö, Cogiton vuosijuhlat, mutta ne ei nyt ollut, tänä keväänä

Emma: Gradu

Laura: Gradu oli kiva kokemus. Ja mä kannustan jokaista – tehkää siitä itsellenne kiva kokemus! Ja vinkkinä, öö, Konneveden tutkimuskeskusasemalle yliopisto on myöntänyt apurahoja niin kantsii käydä siellä kirjottaa gradua. Myös Ylläs toimii.

Minna: Ajosimulaattori

Laura: Oon testannut kerran, tulee helposti paha olo.

Emma: Liikunta

Laura: Parasta

Minna: Lempikurssi

Laura: Käyttäjäpsykologia

Emma: Miten Laura näät, että sun ura tästä lähtee, että ootko miettinyt esimerkiksi yliopistoon palaamista?

Laura: Oon mä sen verran miettinyt, et mulla on tarkoituksena nytten jossain kohassa tehdä kasvatustieteen opintoja ja sit siitä jatkaa vielä aikuiskasvatuksen pedagogisiin opintoihin. Et ainakin sen verran ja sit taas uran puolesta tällä hetkellä kuulostelen tota mahdollista tutkijan uraakin, että jatkanko sitten vuoden vaihteessa jatko-opintoihin vai kutsuuko jotkut muut työtehtävät, mutta tällä hetkellä pidän ehkä molemmat mahdollisuudet auki. Vaikka tällä hetkellä täytyy kyllä sanoa, et ei toi tutkijan työkään vaikuta yhtään hullummalta, vaikka en koskaan ajatellut, että musta tulis tutkija. Eli ei koskaan pitäis sanoa 'ei koskaan'.

Minna: Hyvältä kuulostaa, et on vaihtoehtoja ja ihan hyvä idea pitää molemmat vaihtoehdot auki niin varmasti tulevaisuus sitten näyttää, että mitä kohti lähtee. Onko jotain vielä mitä haluaisit sanoa kuuntelijoille ihan tähän loppuun?

Laura: No, ehkä haluan toivottaa tsemppiä ja työniloo sinne opintojen keskelle ja kannustaa kuuntelemaan itseensä ja vähän kuulostelea sitä, että jos on vaikka jotain mitä miettii, että uskaltaako tehdä niin mee ja tee! Et vaikka just vaihtoon lähteminen, sieltä pääsee aina takas kotiin, mut sit voikin olla et sieltä ei halua heti kotiin ja niinkun, kyl kantsii sillai kokeilla.

Emma: Kiitos Laura, kun tulit meidän vieraaksi tähän alumnijaksoon.

Laura: Kiitos, oli oikeen mukavaa olla haastateltavana.

Emma: Muuta hei, seuraavassa jaksossa palataan taas uusien aiheiden pariin, mutta meillä on kesän aikana tulossa myös monia muita alumnijaksoja, joissa päästään sitten kuulemaan enemmän millasia mahdollisuuksia täällä IT-alalla on.

Jos tästä jaksosta heräs ajatuksia tai kysyttävää niin niitä otetaan vastaan meidän instagramissa @jyu.it tai sitten meille voi laittaa sähköpostia itcrew@jyu.fi. Mut hei, palataan taas, moikka!

Laura: Moimoi!

Minna: Moikka!

